

Köszöntő szavak

2016
IV. negyedév

IV. negyedév

1. szombat, 2016. október 1.

BIZALOM A PRÓBÁK IDEJÉN

„Íme, megöl engem! Nem reménylem; hiszen csak utaimat akarom védeni előtte! Sőt az lesz nékem segítségül, hogy képmutató nem juthat elébe.“ (Jób 13,15-16)

A Jób könyvének erről a szövegéről, amely kiemeli, hogy mily bölcs dolog a legnehezebb pillanatokban Istenben bízni, valaki ilyen ihletett szavakat jegyzett fel:

„Ha az életembe kerül is, akkor is bízom Benne”, határozta el Jób. Ha tőzzel próbálna is meg, tisztán kerülnék ki belőle, mint az arany. Ha testem meg is rágnák a férgek, akkor is a saját testemben fogom meglátni az Istent. „Még ha az életembe kerül is”, elmondhatom-e ezt akkor, amikor minden lángol körülöttem, amikor minden álom szertefoszlik, amikor elvesztem a reményt és az élni akarást?

„Ha az életembe kerül is, akkor is bízom Benne”. Tudom, hogy az életem állandóan alakul, ahogy az arany tisztul a tűzben. Ez az én élet-próbám.

A baj olyan talaj, amelyen az igaz hit növekszik és virágzik.

Hogy az Istenbe vetett hitem mennyire erős és állandó, nem tudhatom addig, amíg egészséges vagyok, amíg vannak barátaim, van munkahelyem. Amikor azonban a dolgok rosszra fordulnak, az igaz és erőteljes hit ragaszkodni fog az isteni ígérekhez és az Isten hűségére támaszkodik.

Hallgassuk meg egy támaszt kereső személy tapasztalatát és tanácsát: „Bízz magadban, és akkor biztosan csalódní fogsz. Ha a barátokban bízol, ők meghalnak, becsapnak, vagy elhagynak. Ezért bízz inkább Istenben, és nem fogsz csalódní, sem most, sem az örökkévalóságban.”

Tanulj meg mindig Istenben bízni. Tanulj meg minden időben Istenre támaszkodni. Ha jönnek a bajok, ne lázongj, ne morgolódj.

Mondd az Úrnak: „Istenem, benned bízom!” (Zsolt 25,2)

Jöjjünk naponta Istenhez, hogy bátoríthasson és megerősíthessen bennünket.

Második szombat, 2016. október 8.

SZERETET ÉS SZOMORÚSÁG

„Könnyekre fakadt Jézus. Mondának azért a zsidók: Íme, mennyire szerette őt!” (János 11, 35-36)

Jézus könnyes arca az Ő igazi emberszeretetéről tett bizonyágot. Nem csupán Lázár miatt sírt, hiszen a szándékában állt őt hamarosan feltámasztani. Hanem amikor látta, hogy a többi barátai mennyire sajnálják, szíve megtelt részvétellel, az ő bánatuk Jézus bánatává vált. A bibliai jelentésből megtudjuk, hogy Jézus szerette Mártát, Máriaát és Lázárt, ezért nem is lep meg bennünket, a gyászolókkal való együttérzése. Ez a pillanat, Jézus életéből, azt mutatja, hogy az Ő arcán lefolyt könnyek egészen természetesek.

Egy asszony, akinek meghalt a férje, úgy gondolta, hogy nem kelene neki őt annyira sajnálnia. És habár tudta, hogy Isten megígérte, feltámasztja a halottakat, és ismét találkozni fogunk velük, mégis, amikor csak szóba hozta a férjét, mindig elsírta magát. Azután egyszer a lelkipásztora kihangsúlyozott valamit, ami segített rajta: „Amikor valakit nagyon szerettek, sebezhetővé váltok. Amikor a szeretett lény meghal, nő a szomorúság. Ennél még rosszabb azonban, ha senkit nem szerettek. Aki senkit nem szeret, az élni sem tud.”

Ti is elvesztettetek valakit a szeretteitek közül? Ne szégyelljétek a könnyeiteket. A nagy szomorúság a szeretet mélységéről beszél. A szomorúság akkor sérti Istent, ha az önsajnálaton alapul, ha úgy sajnálunk, mint akik nem rendelkeznek bibliai reménységgel. Ellenben, a szeretet és a szomorúság elválaszthatatlanok.

Ne feledjétek azonban, hogy Isten képes a siralmat vígságra fordítani és körülövezni bennünket örömmel (Zsolt 30,12).

Harmadik szombat, 2016. október 15.

ÉRKEZIK A SEGÍTSÉG

„Megőrzi az Úr a te ki- és bemeneteledet, mostantól fogva mindörökké!” (Zsolt 121,8)

A mennyei Atya sohasem mellőzi az Ő gyermekeit. Amikor körülögnak bennünket az ellenséges erők, nem kell félnünk, mert „Isten a mi oltalmunk és erősségünk! Igen bizonyos segítség a nyomorúságban” (Zsolt 46,2).

A második világháború idején egy angol óceánjáró hajó Amerikába indult. A következő utasítást kapták: „Tartsák az irányt. Semmiféle okból ne térjenek le róla. Ha segítségre van szükségük, küldjenek titkosított rádióüzenetet”.

Néhány nap után a megfigyelő észrevett egy ellenséges hajót. Szólt a kapitánynak, aki azonnal küldött egy rejtjeles üzenetet: „Ellenség a láthatáron. Mit tegyek?” És megjött a válasz: „Csak egyenesen előre. Érkezik a segítség”. A kapitány betartotta az utasítást és tartotta magát a megállapodás szerinti útvonalhoz.

Amikor megérkeztek a rendeltetési helyükre, mind az utasok mind a személyzet meglepődött, amikor meglátta a kikötőben a nagy, brit hadihajót. Ez a hadihajó, bár nem látták az utazásuk során, elkísérte őket Angliától Amerikáig, készen állva, hogy segítsen nekik, ha szükségük van rá.

Istent nem láthatjuk. Néha még a jelenlétét se érezzük. De a bizonytalan mindennapok között, a veszélyes élethelyzetekben, a legne-

hezebb pillanatainkban, Isten kész segíteni. Ő biztonságosan átkísér bennünket a túlsó partra.

Negyedik szombat, 2016. október 22.

NYUGODT ÉJSZAKAI ALVÁS

„Békességben fekszem le és legott elaluszom; mert te, Uram, egyedül adsz nékem bátorságos lakozást.” (Zsolt 4,9)

Sok, különféle félelem akadályozhat bennünket a békés alvásban, de bizonyos emberek számára a haláltól való félelem a legszörnyűbb. Egy gazdag ember úgy beszélt a halálról, mint az ember méltóságára mért legnagyobb és legszörnyűbb csapásról, mint minden létező dolog totális vereségéről. Azt mondta az újságírónak, aki őt a halál kérdésében faggatta, hogy éjászkánként arra vágyik, hogy képzeletben elmeneküljön egy magas és vastag falakkal körülvett várba. Csak ilyen gondolatok mellett tud néhány órát nyugodt alvással tölteni.

Az Istennel való megbékélés tudata nyugodt alvást, kellemes pihenést biztosít, amire nagyon is szükségünk van. Éppen ezt üzeni nekünk a 3. és a 4. zsoltár. Ezt a két zsoltárt Dávid akkor írta, amikor életveszélyes helyzetben volt. Absalom, a fia fellázadt ellene, és elűzte őt Jeruzsálemből. Dávid számára mindez nem sok jót ígért.

De Dávid már korábban is rájött arra, hogy Istenben kell bíznia. Ezért egy ilyen nehéz helyzetben, menekülés közben, reggelre felébredve elmondhatta: „Én lefekszem és elalszom; felébredek, mert az Úr támogat engem” (Zsolt 3,5). Este pedig bizalomteljesen kijelentette: „Békességben fekszem le és legott elaluszom; mert te, Uram, egyedül adsz nékem bátorságos lakozást” (Zsolt 4,8).

Inkább választom azt, hogy megbékélek Istennel és alszom nyugodtan, ahogy Dávid tette, mint azt, hogy egy rettegő milliomos legyek. Használjuk ezt a napot is az Isten iránti bizalom ápolására.

Ötödik szombat, 2016. október 29.

EGYÜTTÉRZŐ ÉRINTÉS

„Jézus pedig könyörületességre indulván, kezét kinyújtva megérinté őt, és monda néki: Akarom, tisztulj meg.” (Márk 1,41)

A jó egészségnek örvendő emberek néha kegyetlenek vagy hanyagok azokkal szemben, akinek kevésbé jó az egészségük. Bizonyára mindnyájan emlékezünk olyan esetekre a gyermekkorunkból, amikor a gyerekek kicsúfolták azokat, akik valamiben különböztek tőlük. Tudjuk, hogy az emberek kerülik azokat, akik egy kicsit „másmilyenek”, vagy testi fogyatékoságaik vannak. Szégyellnek megjelenni ilyen emberekkel, vagy félnek bármit is adni, mivel attól tartanak, hogy semmit nem kapnak cserébe. De Jézus nem ilyen volt. Kedves volt a körülötte tolongó betegek iránt, mindenkinek juttatott az együttérző tekintetéből, a vigasztaló szavaiból és a gyógyító érintéséből.

Azzal, ahogy azok iránt viselkedünk, akik tőlünk nehezebb helyzetben vannak, a Krisztushoz való hasonlóságunkat tükrözzük. Mivel nem tudják viszonzni a kedvességünket, különös alkalmunk van arra, hogy önzetlenül viselkedjünk. Legyünk nyitottak minden kínálkozó lehetőség felé, hogy megmutathassuk, mennyire vagyunk hasonlóak Krisztushoz és tükrözzük a gyengék iránti együttérzését, akik oly keveset kapnak másoktól, viszont oly sokra van szükségleteik.

Hatodik szombat, 2016. november 5.

HOGYAN TISZTELJÜK ISTENT?

„Az Isten lélek: és akik őt imádják, szükség, hogy lélekben és igazságban imádják.” (Ján 4,24)

A végtelenül szent Isten méltó a tiszteletünkre. Ő a mi Teremtőnk, aki éltet bennünket, és a mi Megváltónk. Gondos szeretete és vezetése nélkül ebben a világban semmi reményünk nem volna. Tegyük meg mindent azért, hogy oly módon tiszteljük Őt, amellyel neki tiszteletet és dicsőséget szerzünk.

De hogyan fogja az ember megfelelően tisztelni Istent? Jézus, a samáriai asszonnyal beszélgetve, kijelentette: „Az Isten lélek: és akik őt imádják, szükség, hogy lélekben és igazságban imádják”. De mit jelent ez? Tisztelni Isten igazságban azt jelenti: felismerni, hogy Isten az, ami Ő valójában; azt jelenti, elismerni az Ő korlátlan tökéletességét, és korlátlanul imádni Őt, aki határtalanul messze áll minden gonoszságtól, ezért megérdemli az „isteni”jelzőt. S abba, amit az ember adhat, bármilyen csekély okkal, nem fogja-e bevetni minden erejét, hogy e nagy Isten iránt kifejezze a teljes tiszteletét és dicséretét?

Gondolkodjunk el ezen. Vajon ily módon tiszteljük-e a Teremtőnket? Imádjuk-e Őt, aki a legmélyebb gondolatainkban és vágyainkban található? Becsületesen állunk-e előtte, úgy, amint vagyunk? Elismerjük-e Istent Istennek? Azért, hogy a Mindenható Istennek megadhassunk minden tiszteletet és dicsőséget, biztosaknak kell lennünk abban, hogy valóban lélekben és igazságban imádjuk Őt. Ez az Isten tisztelésének az egyedül helyes módja.

Hetedik szombat, 2016. november 12.

MINDHALÁLIG HŰ

„Légy hű mindhalálig, és néked adom az életnek koronáját.” (Jelenések 2,10)

Gyakran megemlékezünk azokról a hű és odaadó emberekről, akik Krisztusért üldöztetve voltak. De csak kevesen vagyunk olyanok, akik Jézus Krisztusért üldöztetést és mártíromságot szenvedtünk. Hogyan viselkednénk, ha Jézusért mégis vértanúságot kellene elviselnünk? Mert ez megtörténhet. Sőt, a Biblia világosan beszél arról, hogy ez meg is történik Krisztus második eljövetele előtt.

Husz Jánost, cseh reformátort, 1415-ben máglyán elégették. Mielőtt a vádolói meggyújtották volna alatta a tüzet, a fejére papírkoronát tettek, amelyre ördögöket rajzoltak. Erre a csúfolódásukra így válaszolt: „Az én Uram, Jézus Krisztus, értem töviskoronát viselt a fején, miért ne viselném én ezt a könnyű papírkoronát? Ezért tudatosan és szándékosan fogom viselni!” Amikor körberakták tűzifával, egészen a

nyakáig, a Bajor herceg megkérdezte tőle, hogy visszavonja-e azt, amit prédikált? Teljesen bízva Isten Szavában, Husz János így válaszolt: „Az Evangéliumból ismert igazság alapján, amit hirdettem is, készségesen és örömmel fogok ma meghalni”. Meggyújtották tehát a fát, és Husz János a következő énekkel az ajkán halt meg: „Jézus Krisztus, élő Istennek Fia, könyörülj rajtam!”

Ha Isten az Ő előrelátásában most felkérne minket, hogy tegyük le életünket Krisztusért és az evangéliumért, vajon mi is hűek maradnánk hozzá? Továbbra is magasztalnánk Istent? Az állhatatosságunk legnagyobb próbájára úgy tudunk ma felkészülni, hogy már ma következetesen tiszteljük Istent és szolgálunk neki. Ma, amikor még élvezhetjük a szabadságot, építsük hitünket, és szolgáljuk Őt teljes szívből, hogy kitarthassunk a próbákban, amelyek biztosan mindnyájunkra eljönnek.

Nyolcadik szombat, 2016. november 19.

MÉZ ÉS ECET?

„Nem jó fa az, amely romlott gyümölcsöt terem; és nem romlott fa az, amely jó gyümölcsöt terem.” (Lukács 6,43)

Úgy tűnik, hogy egy ember jellemének legjobb próbája az, amikor az ember súlyos körülmények nyomása alá kerül. Normális körülmények között az emberek a társadalmi normák szerint viselkednek. Azt a benyomást keltik, hogy a felszín alatt mindent ellenőrzés alatt tartanak. Amikor azonban felügyelet nélkül találják magukat, vagy meglepetések érik őket, felfedik az igazi jellemállapotukat. Ilyenkor jönnek felszínre az igazi gondolataik és érzéseik.

Íme egy illusztráció.

Van az asztalon két korsó. Egyformák, teljesen azonosak, a tartalmuk azonban egészen különböző. Amikor az egyik korsó feldől, kifolyt belőle az ecet. Miért folyt ki belőle? Mert feldől a korsó. Utána a másik korsó is felborult, de abból nem ecet folyt ki, mivel abban méz volt. Azonosnak tunktek, de a tartalmuk különbözőt. Csak miután felborultak, tudódott ki, hogy mi van bennük. Az emberekkel is így van.

Kívülről szépnek, udvariasnak látszanak, de amikor izgatottá válnak, felborul a korsó. Ilyenkor jutnak felszínre az igazi gondolataik és érzéseik. Jézus mondta: „A jó ember az ő szívének jó kincséből hoz elő jót; és a gonosz ember az ő szívének gonosz kincséből hoz elő gonoszt: mert a szívnek teljességéből szól az ő szája” (Lukács 6,45). Az adott állapotra való reagálásunk és nem a szándékos cselekvésünk mutatja meg a valódi hozzáállásunkat.

Amikor valaki udvariatlan megjegyzést tesz rátok, vagy olyasmit tesz, ami nektek nem tetszik, hogyan reagáltok? Mi fog kiömleni belőletek: ecet vagy méz? Jegyezzétek meg, ha közösségben vagytok Istennel, és a szívetek tiszta, akkor ha kiborultok, mindig édes és jó fog kiömleni belőletek.

Kilencedik szombat, 2016. november 26.

A NAGY FELOSZTÁS

„Mikor pedig elmenének a helyre, mely Koponya helyének mondatik, ott megfeszíték őt és a gonosztevőket, egyiket jobbkez felől, a másikat balkéz felől.” (Luka 23,33)

Amikor az Úr Jézus Krisztus meghalt a kereszten, magas árat fizetett az egész emberiség bűneiért. Közbenjárói halála adta meg nekünk a szabadulás lehetőségét. Ám az üdvözítő szabadulásban csak azok részesülhetnek, akik hisznek Jézus Krisztusnak. Habár Krisztus áldozata mindenki számára elégséges, csak azok számára lesz hatékony, akik bíznak benne.

Jézus kereszthalálakor két bűnözőt is megfeszítettek vele, egyiket bal felől, a másikat jobb felől. Az egyik gonosztevő kicsúfolta Őt, nem hitt neki, ezért Krisztus elfogadása nélkül halt meg. A másik bűnöző hittel kiáltott fel: „Uram, emlékezzél meg én rólam, mikor eljössz a te országodban!” Neki Jézus örök életet ígért.

Jézus kereszthalála két nagy csoportra osztotta fel az embereket: az elvesztettek és az üdvözültek csoportjára. „Aki hiszen ő benne, el nem kárhozik; aki pedig nem hisz, immár elkárhozott, mivelhogy nem hitt az Isten egyszülött Fiának nevében” (Ján 3,18). Bízunk továbbra is

Krisztusban, és köszönjük meg neki, hogy lefizette helyettünk a bűneink büntetését. Ha még nem kezdtetek el bízni Benne, akkor ma van az ideje, hogy ezt megtegyétek. Ne feledjétek, Jézus a kereszten felosztotta a világot. A Golgotánál válaszüton vagyunk – a halál és az örök élet között kell választanunk.

Tizedik szombat, 2016. december 3.

GYŐZ A REMÉNYSÉG

„Ámde Krisztus feltámadott a halottak közül, zsengejük lőn azoknak, kik elaludtak.” (1Kor 15,20)

Jean Paul Sartre, aki meggyőződéses ateista volt, egy hónappal a halála előtt kijelentette, hogy hevesen ellenállt a kétségbeesésnek, miközben ezt mondogatta magában: „Tudom, hogy reménykedve fogok meghalni.” Aztán fájón hozzátette: „De a reménynek kell, hogy legyen némi alapja.”

Az ókori pátriárkának, Jób reményének igen is volt alapja, még hozzá az Istenben vetett hit. Amikor szenvedett a betegségei miatt, és megtapasztalta a halál közelségét, nagyon vegyes érzései voltak, mint például: félelem, kétségbeesés, remény. Néha úgy élte meg Istent, mint az ellenségét. Ám továbbra is bízott abban, hogy Isten helyesen jár el, és szereti az Ő népét. És végül a reménysége legyőzte a kétségbeesését.

A lelkipásztorok, a keresztyéni szolgálatuk alatt, sok haldokló hívőnél jelen voltak és segítettek nekik a lelki szükségleteknél, az életük utolsó pillanataiban. Sok hívő megtapasztalta ugyanazokat az érzéseket, mint az ókori Jób. Félték a haláltól. Mert a halál nem kívánatos sem ifjúkorban, sem érettebb korban. Ilyen körülmények között, azok, akik szoros kapcsolatban éltek Krisztussal, mégis abban a kegyelemben részesülnek, hogy reményteljesen tudnak meghalni.

Mindnyájan, akik hiszünk a Jézus Krisztusban, a reménységünket a legteljesebben dokumentált történelmi eseményre - az Ő feltámadására alapozzuk. Sőt, ha bízunk is Benne, és engedelmeskedünk neki, növekszik a bizalmunk, a remény pedig minden félelmet és kétségbeesést legyőz.

A szent szombatnapnak ezen órái is legyenek a segítségünkre abban, hogy megerősödjünk a reménységben, a feltámadt Üdvözítővel való közösség által.

Tizenegyedik szombat, 2016. december 10.

ÜZEN A VILÁGEGYETEM

„Az egek beszélik Isten dicsőségét, és kezeinek munkáját hirdeti az égboltozat.” (Zsolt 19, 1)

Amióta az ember képes volt leírni a gondolatait és a kívánságait, mindig is szemlélődve kémlelte a csillagos égboltozatot, és kérdéseket tett fel az univerzum titkaival kapcsolatban. Eleinte csak szabad szemmel tudott korlátolt megfigyeléseket végezni. Ezután egy egyszerű távcső révén mélyítette el a tudását. Ma viszont a nagy teljesítményű elektromos távcsövek valamint a számítógépek segítségével az ember akár milliárd fényévre levő galaxisokat is meg tud figyelni. Az égbolt csodálatos látványa állandóan a csillagászok rendelkezésére áll.

Az ember manapság szakértelemmel vizsgálja a világűrt. Nagy tudósok, mint amilyen Carl Sagan, a „Cosmos” ismert mű szerzője, teljes autoritással beszélnek a végtelen világmindenség csodáiról. De egy dolog felfedezni és leírni a végtelen világűr csodáit, és más dolog elmondani, hogyan jött létre és milyen jelentősége van. Sagan maga mondta: Tíz vagy húsz milliárd évvel ezelőtt valami történt, bekövetkezett az ősrobbanás, amely megteremtette a világunkat. Hogy ez miért történt, az nagy titok marad”.

A keresztények tudják, mit üzennek nekünk az „egek”. Tudjuk, hogy a világmindenség azért létezik, mert Isten megteremtette, és minden újabb, meglepő felfedezés Isten nevének dicsőségét nagyobbitja. Az „egek” Isten dicsőítésére készítetnek minket, mivel „(el)beszélik Isten dicsőségét”. S miközben a világűri üzenetről elmélkedünk, emeljük fel a tekintetünket és a zoltárköltővel együtt mi is imádjuk és dicsőítsük a Teremtő Istent: „Dicsérjétek az Urat! Dicsérjétek Istent az ő szent helyén; dicsérjétek őt az ő hatalmának boltozatán! Dicsér-

jétek őt hősi tetteiért, dicsérjétek őt nagyságának gazdagsága szerint!” (Zsolt 150, 1-2).

Isten, a Föld megteremtésének művét hat évezreddel ezelőtt végezte el, ám a mi istenimádásunk sohasem ér véget.

Tizenkettedik szombat, 2016. december 17.

A PRÓBÁK TÜZE

„Íme, megtisztítottalak, de nem úgy, mint ezüstöt, megpróbáltalak a nyomor kemencéjében.” (Ésa 48,10)

Isten az, aki megtisztítja a lelkünket. Az „aranyat” (mert az Ő aranya vagyunk), gyakran átengedi a próbák tűzén, hogy megtisztulva és kifényesedve egyre inkább a neve dicsőségét szolgáljunk. Az ismert prédikátor, Spurgeon mondta: „Vigasztalódjatok ti szenvedő hívők az Ésaías 48,10 szavaival. Ha Isten kiválasztott, hadd jöjjenek a próbák. Támadjon meg akár a betegség, nekem van rá balszamom, mivel az Úr kiválasztott. S bármilyen bajok jönnek is, én tudom, hogy az Úr választott ki, mert már kifejezte az irántam való szeretetét. Hívó testvérem, ha még nagyobb vigaszra vágysz, jusson eszedbe az Embernek Fia, aki melletted áll a tüzes kemencében. Lelked csendes kamrájában is, Ő, akit a te lelked szeret, melletted ül, ágyat bont neked, amikor megbetegszel, megigazítja a párnádat, hogy puhábban feküdj. Azt mondja neked: „Ne félj, mert én veled vagyok; ne csüggedj, mert én vagyok Istened; megerősítelek, sőt megsegítlek, és igazságom jobbával támogatlak” (Ésa 41,10.) Az Ő jelenléte neked biztonságot és vigaszt nyújt.

Ha megkérted a Megváltódat, hogy lehessél az ő kegyelmének a tanúbizonyossága, akkor ne csodálkozz a tüzes kísértések miatt, amelyekre azért van szükség, hogy átalakítsanak és beállítsanak téged e csodálatos szolgálatra. Dániel három társa a Nabukodonozor tüzes kemencéjében nem égett meg, hanem csak a kötél égett le a lábukról és a kezükről. Hithősökként emelkedtek ki a bajokból, tapasztalattal Isten dicsőségét nagyobbították, sőt a társadalmi ranglétrán is emelkedtek (Lásd: Dán 3,28-30).

Vajon titeket is körülvett az ellenség? Isten ezt okkal engedi meg, ezért legyetek felkészülve minden alkalomra, amely az eredményes Istenszolgálatra hivatott titeket felkészíteni. És ne feledjétek el, hogy a legnagyobb bajokból vezeti elő a legjobb munkatársait.

Tizenharmadik szombat, 2016. december 24.

JÉZUS TÜRELME

„És erősen vádolják vala őt a főpapok. (...) Jézus pedig semmit sem felele” (Márk 15,3., 5.)

Ó, milyen türelmesen viselkedett Jézus! Habár ellenség támadt rá, a barátai félreértették, mégsem adta fel az isteni tervet. Hónapokon keresztül, miközben elmondta a tanítványainak, hogy milyen feladat vár rájuk, ismételte: „Még nem jött el az én óram”. Amikor a szolgálata már a végéhez közeledett, így szólt: „Íme, elközelgett az óra”. Sőt, még a kereszten is nyugodt maradt, minden heves ellenállás ellenére. Amikor a tanítványai meg akarták védeni Őt a támadásoktól, megállította őket, emlékeztette őket, hogy 12 légió angyal áll a rendelkezésére, hogy segítsen neki. Amikor a katonák bekötötték a szemét és ütlegették, nem állt ellen. A Szanhedrin előtt is nyugodt maradt, kivéve, amikor a törvényt támadták. Amikor Pilátus előtt megvádolták, nem védekezett. Amikor a katonák feladták rá a köpenyt, hogy kigúnyolják és töviskoronával megkoronázták, mindent elviselt.

Toma Kempinski így írt Krisztus tűrni tudásáról: „Ő nem az a türelmes ember, aki csak amiatt tud tűrni, ami miatt érdemes. Az igazán türelmes ember nem vár semmit attól, aki miatt tűr, legyen az a felettese, vagy az alattvalója. Bárkitől, bármennyit eltűr, nem számít milyen gyakran; mindent úgy fogad, mint Isten kezéből, és mindazt nyereségnek tartja!”

Volt már részetek a bajokban? Gondoljatok csak arra, hogy a mi Megváltónk mennyire türelmesen viselt mindent az üldözőitől. Aztán gondoljatok arra, hogy ezt értünk tette. Az Ő példáján felbátorodva, legyünk még türelmesebbek, mert a türelem azt jelenti: várni Isten idejére, anélkül, hogy kételkednénk az Ő szeretetében.

Tizennegyedik szombat, 2016. december 31.

ISTEN KÉSZENLÉTBEN ÁLL

„Nem egyéb, hanem csak emberi kísértés esett rajtatok: de hű az Isten, aki nem hagy titeket feljebb kísértetni, mint elszenvedhetitek; sőt a kísértéssel egyetemben a kimenekedést is megadja majd, hogy elszenvedhessétek.” (1Kor 10,13)

Valamikor 1346-ban, a száz éves háború idején történt, hogy az angol, III. Edvárd király hadserege, összecsapott Franciaországban egy francia zászlóaljjal. A király fia, Edvárd herceg, a brit hadierők divízióját vezette, miközben a király, tőlük nem messzire, számos katonával, készenlétben állt, hogy szükség szerint segítséget küldhessen nekik. Ahogy elkezdték a csatát, nem sokára rá a herceg úgy vélte, hogy szorult helyzetben van, ezért üzenetben apjától segítséget kért. A király és a harcosai azonban nem léptek közbe. A fiatal Edvárd, futárral üzenve, ismét segítségért folyamodott. Az apa így válaszolt a futárnak: „Nem vagyok olyan tapasztalatlan hadvezér, hogy ne tudnám, mikor van szüksége segítségre; se olyan gondtalan apa, aki nem küldene időben segítséget”.

Ez a történelmi esemény rámutat a mennyei Atyának a bűn támadásai ellen harcoló hívővel való kapcsolatára. Gyakran kérjük a segítséget, miközben úgy tűnik, hogy Isten nem válaszol, nem küldi a segítséget. Ő azonban ébren figyel minket. Nem engedi, hogy erőnk felett megkísértessünk, s ha azt látja, hogy már fogytán az erőnk, hogy a kísértések már majdnem legyőztek minket, a segítségünkre siet.

Kiadja: A Keresztény Adventista Egyház Főbizottsága
Belgrád, Radoslav Grujić u. 4.
Előkészítette: A Főbizottság Szombatiskolai Osztálya
Felelős: Igor Bosnić
Sokszorosítva: A kiadó irodájában – 2016
Istentiszteleti használatra

adventistička misija 60°

Az Adventista Misszió DVD-je minden negyedévben újabb missziós történeteket tartalmaz. Ismerkedjete meg új emberekkel és azok élettapasztalataival. Megtudhatjátok még, milyen hatással voltak az adományaitok az Isten művére - világszerte.

Új **ÉLMÉNYEK** Minden
Régi **MISSZIÓ** negyedévben

Töltsétek le a Power Point bemutatót azoknak az egyéneknek a képeivel, akiknek a tapasztalatait a negyedévi Távoli Hírekben hallgattátok.

www.subotnaskola.org

KERESZTÉNY
ADVENTISTA EGYHÁZ